

MAJBLOMMOR 1864.

Helsning till Finlands unga tärnor vid krans-
bindningen den 30 Maj.

Vi längtade till våren
I långa vintrars natt.
Vi sade: Maj skall blomma,
Allt skall bli grönt och gladt.
Kom, hulda, löftesrika,
Kom, unga, varma vår!
Värm våra kulna hjertan!
Smält vinterns frusna tår!

Maj kom, — och kom förvissnad
I hoppets morgonväkt,
Kom lik en grå November,
Förklädd i vårens dräkt,
Med snö i vinterskurar
Till stormens tidsfördrif,
Med ljus, men inga blommor,
Med sol, men intet lif.

Då fröso vi om hjertat;
Men se, då kom så skär
En krans af unga rosor
Att knyta kransar här.
De, och blott de allena,
Nu voro Finlands vår:
Vi hade ingen annan
I detta kulna år.

Men ljufligare blomning
Har aldrig våren födt;
Mer varm har ingen majsol
I älskadt öga glödt.
Se, sjelfva vintermolnet,
Som drefs från öde pol,
Fördunstade i kärlek
Och klarnade till sol!

Majblommor, ljufva, enda,
Som vårens tankar tänkt,
Hvem skulle nånsin glömma
Den doft, som ni oss skänkt!
När femti vintrar snögat
På dessa gröna blad,
Skall silfverhårig gubbe
Dem kyssa varm och glad.

Och dotter-döttrars döttrar,
Ett annat sekels slägt,
Blåögda, nya blommor
I hoppets morgondrägt,
De skola höra sagan
Om kransarnas förbund
Och fläta framtids grönska
I blad från denna stund.

Man säger er, att våren
Är blott en dröm så kort,
Att blommorna förblekna
Och hjertan vissna bort.
Majblommor, — tron det icke!
Det hjerta, som med er
Har burit Finlands vårar,
Kan aldrig vissna mer!

Z. T.

